

קונטרס

בעניני ספירת העומר

וחג השבועות

סג

דרשותיו ושיעוריו של

מורינו

הגר"נ פריץ זצוק"ל

סג

יו"ל סיון תשע"ב

הבהרה

היות והדברים נערכו ונסדרו ממספר הקלטות, והשתדלנו כמה שיותר להיצמד ללשון מורינו הרב זצוק"ל, לתועלת ולזכרון התלמידים שהיו שומעי לקח בשיעורים, ולשון הרב חקוק בליבם, לכן א. נצמדנו כמה שיותר ללשון מורינו הרב זצוק"ל, והרוצה לעמוד על דיוקם של דברים והרחבתם יעיין בדברי רבינו האר"י, ב. בנוסף ללימוד סדר הכוונות הכנסנו אף את חלק המוסר אשר הרב היה משלב בשיעוריו, ג. בכל מקום אשר נכתב אומר הרב כוונת הדברים לרבינו האר"י זצ"ל

וזאת למודעי כי חוברת זאת נכתבה בעיקר לחזרה של תלמידי הרב זצוק"ל על השיעורים, ולמען יעמדו רבים, הלכך כל טעות אשר נפלה בהצגת הדברים לפי ראות עיני הקורא יש לתלות בכותב, וח"ו להעלות הדעת כי הטעות היא בשעת מסירת השיעור או במורינו הרב זצוק"ל, ושגיאות מי יבין.

גרשי יצחק

תוכן הענינים

ג.....ענין ספירת העומר.....

עבודת הכוונות - ענין המשכת המוחין

ו.....הקדמות.....

י.....גופן של דברים.....

חג השבועות

טז.....גודל מעלת הלילה.....

כב.....סדר הלימוד.....

כז.....ענין המקוה.....

כו.....עבודת החג בחלק הסוד.....

לג.....טבלאות סדר המשכת המוחין בליל שבועות בלימוד ובטבילה.....

[בעריכת ידידנו הרב רפאל רחמים שליט"א]

ספירת העומר וחג השבועות

ג

ענין ספירת העומר

כתוב בזה"ק פרשת אמור שבלייל הסדר יש זיווגא עילאה דלעילא דלא מסיטרא דילן, כלומר לא לפי מדריגתם של עם ישראל, ומשמע בד' הזוהר דבעצם בלייל הסדר עם ישראל היו יותר נפעלים בהארה שהיתה מלמעלה, יותר מאשר היו פועלים בהארה, וכל תפקיד האדם בליילה זה הוא רק הכנת כלים לקבל את האור, אם זה בתפילה, ואם זה בעריכת הסדר קדש ורחץ וכו', ומטעם זה נקרא חג הפסח "חסד דרועא ימינא", לפי שכולו זה בחינה של חסד לא לפי עבודת האדם.

וביאור הדברים נתבאר בדברי רבינו האר"י בשער הכוונות, דבדרך כלל סדר המשכת המוחין היא, **א.** מוחין דקטנות ראשון **ב.** מוחין דגדלות ראשון **ג.** מוחין דקטנות שני **ד.** מוחין דגדלות שני, אולם בפסח הקב"ה האיר וגאלם מיד בגדלות ראשון ושני בבת אחת, דהיינו גם דילג על ההדרגה של המוחין דקטנות, וישר נתן להם גדלות, ועוד דישר זכו לגדלות ראשון ושני בב"א, והארה גדולה זו מתעוררת בכל שנה ושנה וכמושנ"ת בענין ליל הסדר.

עוד נתבאר בדברי רבינו האר"י לפי פשטן של דברים, דכיון שכל הנעשה בלייל הסדר הכל נעשה מזיווגא דלעילא דלא מסיטרא דילן, כלומר האור נשפע מצד הקב"ה, לא אתה השפעת אותו, לכך למחרת האור מסתלק, ואם אתה רוצה לקבל את האור, נדרש ממך עבודה עצמית, להמשיך את האור במשך כל ימי הספירה עד שאנו מגיעים לחג השבועות, למצב של תשלום קבלת האור מחמת העבודה העצמית שלך, ואז אתה זוכה לקבל את האור של הכתר בחג השבועות [ועיין לעיל בקונטרס פסח שנתבאר שבתורת חכם מבואר בשם מורו ורבו הרש"ש, שכל אור שיורד אין הוא מסתלק, ולפי"ד מה שנצרך עבודה בימי ספירת העומר הוא משום שכל האורות שקיבלנו בלייל הסדר היו רק בחינת עיבור, וידוע בד' הרב שכל תהליך השלמת הז"א הוא עובר תהליך של עיבור יניקה, ומוחין, ולכך כל מה שקיבלנו בלייל הסדר הוא רק בחינה של עיבור, ובספירת העומר אנו מקבלים בחינה של יניקה, עד שמגיעים בשבועות למצב של גדלות אמיתית, והיינו שאז אנו מקבלים את הבחינה של גדלות, [ומלבד זה עוד אנו מקבלים את הארת הכתר שלא נמשכה כלל לא בלייל הסדר ולא בספירת העומר וכמושנ"ת].

והענין בזה כי ליל הסדר הוא רק בבחינת שהקב"ה מראה לך את דרכי העבודה, אולם אחרי שהאדם ראה את דרכי העבודה, אז הקב"ה מפסיק את הארת הדרך, כאן מתחילה הבחירה, כאן מתחילה העבודה, [רואים זאת לפעמים גם אצל בעלי תשובה, אתה שואל בעל תשובה איך חזרת, מה הביא אותך לחזור, והאדם אומר ה' החזיר אותי בתשובה היתה לי כזו הארה גדולה, החלטתי לחזור, אחרי שנה או פחות, שפוסקת ממנו אותה התעוררות (הקב"ה יודע בדיוק מתי להפסיק את האור, משעה שהשלהבת עולה מאליה), ניתן לשמוע ממנו משפט אני לא יודע מה קורה לי פעם הייתי קם כמו אריה, היום קשה לי לקום, פעם הייתי לומד שעות בחזק עכשיו לא הולך, אם האדם זוכה לא לקבל ח"ו יאוש ולעזוב, לאט לאט יגיע לדרגה שיגיע בהתחלה ע"י עבודה שלו, הקב"ה יתן לו דרגה פי כמה וכמה יותר ממה שהיה בתחילת הדרך, חלף עבודתו שעבד, יותר אפילו מתחילת הדרך, ודבר זה מבואר גם בספרי מוסר - ספר הישר לר"ת על ימי האהבה וימי השנאה, עי' מכתב אליהו שהאריך בזה מערכות שלימות], כך גם תהליך זה עובר על כל יהודי בפסח, ה' אומר לנו אני ה' לא שנית, ה' הקב"ה מראה לנו את הדרך קח גדלות ראשון וגדלות שני, ראית לאיזה התרוממות רוח אתה יכול להגיע, עכשיו הקב"ה אומר בבקשה ממך תשנס מותנים, ובמשך ארבעים ותשע ימים תגיע לאותה הארה עם עבודה עצמית.

למעשה ה' עשה לנו הנחה, שהרי היה צריך לכך מאה ימים, לא רק ארבעים ותשע, שהרי העבודה בימי הספירה היא במוחין דאבא ובמוחין דאמא, שאותם אנו ממשיכים בימי הספירה [דהעבודה היא לקבל את המוחין דגדלות שהיו לליל הסדר, וכבר נת"ל בענין ליל הסדר דהעבודה היא בגדלות דמוחין דאבא ודאמא, גדלות דמוחין דאמא נעשה בכוסות, והגדלות דמוחין דאבא נעשה בכזיתות], והנה בכל מוח, דהיינו במוחין דאבא יש עשר ספירות באורך, ועשר ספירות ברוחב, ועד"ז באמא, ואם העבודה בכל יום היא רק על ספירה אחת [ממוחין דאבא ודאמא וכמושי"ת בהמשך], היה צריך להיות שכדי להמשיך לז"א גדלות ראשון וגדלות שני בכל קומתו, שהעבודה העצמית של האדם תהיה במשך מאה ימים, אולם ה' עשה לנו הנחה שכל העבודה תיעשה רק בארבעים ותשע ימים.

וביותר הקב"ה נותן לנו ביום חג השבועות הארה הרבה יותר גדולה מכפי עבודת האדם, שהרי במשך הארבעים ותשע ימים אנו מתעסקים בהם רק בשבע ספירות שבהם, [שהם חב"ד חגת"ם דהיינו חכמה, בינה, דעת, חסד, גבורה, תפארת, מלכות], הן מצד אמא והן מצד אבא שזה

ספירת העומר וחג השבועות

ה

ארבעים ותשע דבינה, וארבעים ותשע דחכמה וכמושי"ת לקמן בהרחבה], אולם עדיין חסר לנו את השלמת הספירות נה"י [נצח, הוד, יסוד], של מוחין דאבא ודאמא, ואת ספירת הכתר, שבהם אין אנו עובדים כלל בימי העומר, ואת זה משלים האדם בחג השבועות, בלימוד שבלילה, ואז חלף עבודת האדם הקב"ה נותן לאדם מתנה את חלק הכתר, [כעין הבחינה שלעת"ל יקבל האדם חלף עבודתו].

ונמצא דלאחר שבלייל הסדר מקבל האדם מתנה, הארת גדלות ראשון ושני מסיטרא דלעילא, ונסתלקה אותה ההארה, חוזרת אותה הארה בשבועות בתוספת שבה מקבל גם את בחינת הכתר מה שלא היה לו בלייל הסדר, וכעת אין זה הארה שלא מסיטרא דיליה כמו בלייל הסדר, אלא הארה שמקבל במתנה מכח מעשיו, חלף עבודתו, ומעלת המתנה שמקבל בשבועות היא מעלה גדולה יותר, שזה מתנה ששילמת עליה, את עבודת ימי הספירה, וצריך האדם לידע שעבודת הקודש שלו זה ימי ספירת העומר, וצריך להשקיע הרבה בעבודת הימים הללו.

עבודת הכוונות בימי הספירה

בענין ספירת העומר ישנם ג' חלקים, א. המשכת מוחין ב. המשכת חסדים וגבורות ג. המתקת דינים וכמושי"ת, אולם בפרק הבא יתבאר בעזהשי"ת רק ענין המשכת המוחין.

המשכת המוחין

[נסדר מכמה הקלטות ומכת"י אחד התלמידים בשפה השווה לכל נפש למתחילים ולמתקדמים]

טרם נתחיל בלימוד הכוונות דימי הספירה נקדים:

א. כבר נת"ל בענין ליל הסדר, דבקומת האצילות יש לנו חמישה פרצופים המלבישים זה על זה, ונקראים א. עתיק ואריך [שהם בחינת הכתר, חיצוניות ופנימיות], ב. אבא [בחינת חכמה], ג. אמא [בחינת הבינה], ד. זעיר אנפין [ונקרא ו"ק, ע"ש השש ספירות שהוא מלביש, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד], ה. ונוקביה [בחינת המלכות], ה' פרצופים אלו, והעשר ספירות הנ"ל, נרמזים בשם הוי"ה, בקוצו של יו"ד נרמז עתיק ואריך דהיינו ספירת הכתר, באות יו"ד של שם הוי"ה נרמז אבא דהיינו ספירת החכמה, באות ה' הראשונה נרמזת אמא דהיינו ספירת הבינה, באות ו' נרמזת הז"א, הנקרא ו"ק ע"ש ו' ספירות שבו דהיינו חג"ת נה"י, [חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד], ובה' אחרונה נרמזת הנוק', דהיינו מלכות.

עוד נתבאר שהנהגת העולם דהיינו הנהגת התחתונים, תלויה בהנהגת הזו"ן, דהיינו בהנהגת ז"א ונוקביה, שבהם בעצם כל הנהגת הכלל והפרט, זו"ן אלו כבר נת"ל יצאו חסרים דהיינו רק בבחינת ו' קצוות [דהיינו ו' ספירות חג"ת נה"י], וצריכים השלמה של הג' ספירות ראשונות [דהיינו כתר חכמה בינה דעת], השלמתם זו נעשית ע"י עבודת התחתונים הן במעשה המצוות הן בתפילות הן בלימוד התורה של האדם, כל יום ויום ע"י המשכת מוחין מפרצוף אבא ואמא, ומפרצוף הכתר, השלמה זו נעשית גם ע"י המשכת מוחין מצד אבא, וגם ע"י המשכת מוחין מצד אמא, וממוח הדעת, דעת חסדים ודעת גבורות.

ספירת העומר וחג השבועות

ז

השלמות המוחין הללו הם הן בפרצוף הנקרא פרצוף הימים, דהיינו השלימות הנעשית בכל יום ויום ע"י עבודת האדם, והן בפרצוף הזמנים, [דהיינו פרצוף הנשלם במערכת המועדים], ע"י עבודת האדם הן בתפילות והן בקיום המצוות, ובאמת שיש להם עוד שלימות מצד הקוצו של יו"ד דהיינו אריך אנפין, ומיהו שלימות זו, היא לא שלימות הנעשית בעבודת האדם שבכל יום, אלא רק בתפילת שבת במנחה [שבזה נשלם הכתר מצד פרצוף הימים] ובשבועות [שבזה יש להם שלימות מצד פרצוף הזמנים].

[דרך דוגמא בתפילות של יום חול אנו ממשיכים מוחין דנה"י דבינה, עד שבלייל שבת אנו מקבלים את כל ההשלמה של המוחין דבינה, אולם בשחרית לחש וחזרה, ומוסף לחש וחזרה, אנו משלימים את המוחין דחכמה, ובמנחה של שבת גם הנשמה של האדם, וגם העולמות מתעלים עליה גמורה לקבל את הכתר, אולם עדיין גם במנחה אנו מקבלים סה"כ חג"ת נה"י דכתר, אבל את המוחין של הכתר, שזה בעצם החב"ד של הכתר, אנו לא מקבלים, ואומר רבינו האר"י דכדי שלא נישאר חסרים אז בקדושה של מנחה של שבת אנו מקבלים הארה אף מהחב"ד של הכתר באמירת קדוש קדוש קדוש, ועדין אנו חסרים את הכתר דכתר, - והנה כל הנ"ל הוא בפרצוף הימים [דהם בחינת החג"ת] ועד"ז העבודה היא גם בפרצוף הזמנים [דהוא בחינת הנה"י], דרך דוגמא בלייל פסח לאחר ליל הסדר, האדם נמצא במוחין דאבא ודאמא בשלימות, ועדיין חסר לנו את הארת הכתר, ותשלום הכתר נעשה בשבועות.

ב. הגדלת המוחין הנעשית ע"י המשכת מוחין מאבא ואמא ודעת חסדים ודעת גבורות:

כבר נת"ל שהמשכת המוחין נעשית בשלבים דהיינו, **א.** בתחילה מוחין דקטנות ראשון **ב.** אח"כ גדלות ראשון **ג.** אח"כ קטנות שני **ד.** ורק לאחמ"כ גדלות שני, ונתבאר לעיל, דהקטנויות והגדלויות ראשון ושני מתחלקים לשנים, דקטנות וגדלות ראשון נעשית מישראל סבא ותבונה, וקטנות וגדלות שני נעשית מאבא ואמא עילאין, [והיינו דלצורך המשכת המוחין כביכול פרצוף אבא ואמא נחלקים לשנים, פרצוף אבא חלקו התחתון נקרא ישראל סבא, ומשם נמשכין המוחין דקטנות וגדלות ראשון דמצד מוח הבינה, וחלקו העליון נקרא אבא עילאה, ומשם נמשכין המוחין דקטנות שני וגדלות שני מצד מוח החכמה, ואמא אף היא נחלקת לשנים חלקה התחתון נקרא תבונה, ומשם נמשכין המוחין דקטנות ראשון וגדלות ראשון דמצד מוח הבינה, וחלקה העליון נקרא אמא עילאה, דמשם נמשכין המוחין דקטנות שני וגדלות שני, דמצד מוח החכמה].

עוד נתבאר לעיל דבלייל הסדר הגדלת הז"א לא נעשית בסדר זה מחשש אחיזת פרעה ומצרים, ולכך הגדלת הז"א נעשית שלא כסדר הנ"ל, אלא הקב"ה הכניס את הגדלויות קודם שנכנס הקטנות ראשון.

ג. הבדלת המוחין דגדלות ראשון ושני, דאבא, מהמוחין דאמא, ודעת חסדים, ודעת גבורות:

מי ששם לב היטב בכוננות ליל הסדר, ראה, שביטויי הבדלת המוחין דגדלות ראשון ושני דאבא מדאמא, מתבטא במילויי ההוי"ה, והיינו **דבמוחין דאבא** מילויי ההוי"ה נעשה במילויי **ע"ב**, [דהיינו מילויי יודי"ן כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י - עיין טבלא קיצור כוונות ספירת העומר הוצאת מוסדות בית א-ל בשבוע ראשון חכמה - אותיות א' ו' ד' ו' שבטבלה, שזה ענין הגדלות ראשון ושני דמוחין דמצד חכמה], **במוחין דאמא** מילויי ההוי"ה נעשה במילויי **ס"ג** [כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י - עיין טבלא בשבוע שני - בינה, אותיות ח' ו'ט' י"א וי"ד שבטבלה שם, שזה ענין הגדלות ראשון ושני דמוחין דמצד בינה], **ובמוחין דדעת חסדים** מילויי ההוי"ה נעשה במילויי **מ"ה** [כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א - עיין טבלא בשבוע שלישי- חסדים דדעת, אותיות ט"ו ט"ז י"ח כ"א שבטבלה שם, שזה ענין הגדלות ראשון ושני דמוחין דמצד חסדים דדעת], **ובמוחין דדעת גבורות** מילויי ההוי"ה נעשה במילויי **ב"ן** [כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה - עיין טבלא בשבוע רביעי - גבורות דדעת, אותיות כ"ב כ"ג כ"ה כ"ז כ"ח שבטבלה, שזה ענין הגדלות ראשון ושני דמוחין דמצד גבורות דדעת].

ד. הבדלת המוחין דקטנות ראשון, דאבא, ודאמא, ודעת חסדים ודעת גבורות:

כבר נת"ל בענין פסח, ששמות המוחין דקטנות הם שמות אלוקים, ונתבאר דחילוק המוחין דקטנות דאבא ודאמא ודעת חסדים ודעת גבורות מתבטא בשם אלוקים [דהיינו **דבמוחין דקטנות ראשון דמצד אבא השם אלוקים במילויי יודי"ן** כזה אלף למ"ד יו"ד ה"י מ"ם, **ובמוחין דקטנות ראשון דמצד אמא השם אלוקים במילויי ההי"ן** כזה אלף למ"ד יו"ד ה"ה מ"ם, **ובמוחין דקטנות דדעת דעת חסדים ודעת גבורות, השם אלוקים במילויי אלפי"ן** כזה אלף למ"ד יו"ד ה"א מ"ם, אלא דבדעת חסדים כתיבת הא' בצורת יו"י, (י' למעלה וי' למטה וו' באמצע), ובדעת גבורות כתיבת הא' בצורת יו"ד (י' למעלה וד' למטה וו' באמצע).

ספירת העומר וחג השבועות

ט

מוחין דקטנות שני, במוחין שבקו ימין דמצד אבא רבינו האר"י לא קיבל הכוונה בהם, במוחין שבקו השמאל דמצד אמא שם אין המוחין שם אלוקים [ע"ד שנתבאר בכוונות ליל הסדר], אזי השינוי הוא דבמוחין דקטנות שני דמצד אבא שם אכדט"ם, במוחין דקטנות דמצד אמא שם א"ם ג"ל, מוחין דקטנות דדעת חסדים שם אכדט"ם בגימטריא עם הכולל, מוחין דדעת גבורות הם אכדט"ם בגימטריא ללא הכולל.

ה. זיהוי הספירות שבהם אנו עוסקים בעבודה של אותו יום, היות ובספירת העומר המשכת המוחין אינה נעשית לכל הספירות בב"א, אלא רק בספירות פרטיות וכמושי"ת, צריך הוא לידע, באיזה ספירה העבודה של אותו שבוע, זיהוי הספירות הוא לפי הניקוד כנודע, דניקוד הכתר קמץ [כזה יְהִיָּה], החכמה בפתח, [כזה יְהוּ"ה] בינה בצירי [כזה יְהוּ"ה], דעת ניקודה [כזה יְהִיָּה] [טעם ניקוד זה הוא משום שדעת ניקודה "מקור" ופירושו איך שמבטאים את המילה, דכשהוגים את ההוי"ה, יו"ד ניקודה חולם, הי, ניקודה צירי, ואו ניקודה קמץ, הי אחרונה ניקודה צירי ולכך מהטעם הנ"ל אנו מנקדים את שם ההוי"ה בניקוד זה], חסד בסגול [כזה יְהִיָּה], גבורה בשוא [כזה יְהִיָּה], תפארת בחולם [כזה יְהוּ"ה], נצח בחיריק [כזה יְהוּ"ה], הוד בקבוץ [כזה יְהִיָּה], יסוד בשורוק [כזה יְהוּוּ"ה], מלכות י"א דניקודה כניקוד המילה צבאות [כזה יְהוּ"ה], וי"א דניקודה כניקוד המילה לעולם [כזה יְהִיָּה].

ו. כל פרצוף מורכב מעשר ספירות באורך ועשר ספירות ברוחב: [דהיינו כתר דכתר, חכמה דכתר, בינה דכתר, עד מלכות דכתר, ועד"ז בספירת החכמה, יש עשר ספירות ברוחב, דהיינו כתר דחכמה, חכמה דחכמה, בינה דחכמה, עד מלכות, וכן בכל שאר הספירות], נמצא דבכל פרצוף יש לנו מאה ספירות, [עשר ספירות באורך ועשר ספירות ברוחב].

ז. כ' רבינו הרש"ש דלהגדלת הז"א לא מספיק המשכת המוחין לחוד אלא צריך להמשיך גם את האורות, דבלא זה כ' הרש"ש ימותו שלא בחכמה, והיינו דלא סגי בהמשכת מוחין לחוד ללא המשכת האורות, דהממשיך מוחין לחוד לא פעל כלום - ונרמז דבר זה בפסוק "כ"ל צמ"א לכו למים דאותיות כל צמא רומז לענין זה כלים, לבושים, צלמים, מוחין, אורות, ע"כ הקדמה כללית.

ספירת העומר וחג השבועות

י

עוד הקדמה פרטית בענין ספירת העומר: - בימי ספירת העומר, העבודה היא כעין עבודת ליל הסדר, אלא דסדר הכוונות בהמשכת המוחין דספירת העומר חלוק מסדר הכוונות דהמשכת המוחין דליל הסדר' בג' חלקים א. דבליל הסדר הגדלות ראשון נכנס מאיליו בקדושת היום, אולם בספירת העומר עבודת האדם היא גם בהמשכת המוחין דגדלות ראשון וכמושי"ת, ב. עוד חלוקה העבודה בימי הספירה מהעבודה דליל הסדר, דבליל הסדר ההמשכה היא לכל כלי הז"א בפעם אחת, אולם בימי הספירה העבודה היא לא בכל העשר ספירות דז"א, אלא רק בחב"ד חגת"ם [דהיינו בספירות חכמה, בינה, דעת חסדים ודעת גבורות, חסד, גבורה, תפארת, מלכות], דחב"ד חגת"ם, ג. עוד יש חילוק בענין המוחין דאבא דבליל הסדר אנו ממשיכים את הגדלות שני דמוחין דאבא ישר לכלי הז"א, ואילו בימי העומר אנו ממשיכים את המוחין דאבא תחילה רק בבחינת רשימו, ורק ביום למחרת אנו ממשיכים את עצמות האור לכלי הז"א, [ויתבארו הדברים בהרחבה לקמן בעזהשי"ת].

גופן של דברים

וכעת ניגש לגופם של דברים: הנה נתבאר דבקומת הז"א ישנם עשר ספירות באורך ועשר ספירות ברוחב, [דכל ספירה יש בה גם עשר ספירות פרטיות שלה ברוחב וכמושנ"ת], וצריך לידע דבימי העומר א. אין אנו עובדים על כל העשר ספירות שברוחב דז"א, אלא רק בספירות חב"ד חגת"ם [דהיינו חכמה בינה דעת חסד גבורה תפארת מלכות דז"א - סה"כ שבע ספירות ברוחב] ב. ואפי' בקומת הז"א [דהיינו בספירות שבקומת הז"א], אין אנו עובדים בכל קומת הז"א, אלא רק בספירות חב"ד חגת"ם דז"א, ונמצא דכל העבודה במשך השבעה שבועות היא רק בחב"ד חגת"ם [דהיינו 7 ספירות דרוחב] דחב"ד חגת"ם [דשבע ספירות דאורך - דהיינו שבע ספירות מתוך שבע ספירות שבקומת הז"א] סה"כ ארבעים ותשע ספירות, [כביכול ספירה אחת ליום], אולם עדיין צריכים אנו להשלים את הז"א בספירות הכתר דחב"ד חגת"ם, והנה"י דחב"ד חגת"ם, מלבד הכתר הכללי [הכולל ברוחב ג"כ עשר ספירות], ומלבד הנה"י הכלליים דקומת ז"א, שכ"א מהם כולל גם כן עשר ספירות, אולם כבר נת"ל שאת חלקים הללו האדם משלים בחג השבועות, הן בלימוד הלילה, והן בטבילה במקוה, והן במוסף [ואי"ה יבוארו הדברים ביתר הרחבה בענין חג השבועות בעזהשי"ת].

סדר הכוונות בספירות הנתקנות במשך השבועות הוא:

שבוע ראשון חכמה, והיינו שבשבוע ראשון אתה בונה את כל ספירות החכמה של כל החב"ד חגת"ם דז"א [דהיינו חכמה בינה דעת חסד גבורה תפארת מלכות דז"א], הן במוחין דאבא, הן במוחין דאמא, ונמצא שבשבוע ראשון תיקנת את כל ספירות החכמה של כל השבועות, ויותר לא תתעסק בספירות החכמה, ועד"ז **בשבוע שני בינה**, העבודה היא בספירות הבינה דחב"ד חגת"ם דז"א, ונמצא שבשבוע שני תיקנת את הבינה של כל השבועות, ויותר לא תתעסק בספירות הבינה, ועד"ז **בשבוע שלישי בחסדים דדעת**, **בשבוע הרביעי בגבורות דדעת**, **בשבוע החמישי בספירת החסד**, **בשבוע שישי בספירת הגבורה**, **בשבוע שביעי בספירות התפארת ומלכות**, ג' הספירות הראשונות, דהיינו חכמה ובינה ודעת דז"א נחשבים הראש דז"א, והד' ספירות אחרונות הם בחינת הגוף דז"א, כלומר דבג' השבועות הראשונות אני ממשיך את המוחין לרישא דז"א, ובד' ספירות אחרונות אנו ממשיכים את המוחין לגוף של ז"א, ונמצא דבכל השבעה שבועות השלמנו את העבודה בכל החב"ד חגת"ם [של ז"א שברוחב] של חב"ד חגת"ם דז"א [באורך].

והנה בכניסת המוחין דקטנות ודגדלות של כל השבועות סדר הכוונות הוא כך **בשבוע הראשון ספירת החכמה**, **ביום הראשון של הספירה של כל שבוע הכוונה היא במוחין דגדלות ראשון דיש"ס** כלומר מוחין הבאין מצד ישראל סבא לחוד [סדר הכוונה היא בצורה כזו מכיון בשם אהי"ה הוי"ה בניקוד השייך לספירה של אותו שבוע, (עיין בחוברת קיצור כוונות לספירת העומר הוצאת מוסדות בית אל - באורות המוחין שנכתבו למעלה מן הטבלה), ואותם אנו ממשיכים לשמות המוחין המבוארים בטבלא השייכים לעבודת היום, ומשם אל כלי הז"א הנמצאים מחוץ לטבלה למטה], **יום שני של הספירה של כל שבוע הכוונה היא במוחין דגדלות ראשון דתבונה**, [דלא כמו שבלייל הסדר מוחין דגדלות דאבא ואמא יחד נכנסו בקדושת היום - וא"ת היאך מוחין דיש"ס שהם מוחין דאבא נכנסים קודם מוחין דתבונה שהם מוחין דאמא, הא בכ"מ הסדר הוא קודם מוחין דאמא ואח"כ מוחין דאבא, הן מצד סדר השתלשלות העולמות, והן מצד שאבא גנוז גו אמא, והיה צ"ל דקודם יכנסו מוחין דאמא, ואח"כ יכנסו המוחין דאבא, דבר זה הוא שאלה וצ"ב], **יום שלישי של הספירה של כל שבוע הכוונה היא במוחין דקטנות שני דאבא ואמא עילאין** כלומר ביום אחד אנו מכניסים גם את המוחין דקטנות דאבא וגם את המוחין

יב ספירת העומר וחג השבועות

דקטנות דאמא [לא כמו המוחין דגדלות ראשון ושני, דשל אמא נכנס לחוד, ושל אבא נכנס לחוד - ועד"ז הוא בכניסת הקטנות שני דז"א, דכניסת המוחין דאבא ודאמא הם יחד ביום אחד], **יום רביעי של הספירה של כל שבוע הכוונה היא בגדלות שני לז"א ממוחין דאמא עילאה** [מהחב"ד], **וביום החמישי אנו מכניסים את הקטנות ראשון דישסו"ת** [ע"ד שנתבאר בליל הסדר דהקטנויות נכנסות רק לאחר כניסת הגדלויות] **ביום ו' ישנו שינוי מכל העבודה של של ליל הסדר דביום השישי הכוונה היא להכניס רק הרשימו דגדלות שני דמוחין דאבא, ורק ביום השביעי אנו מכניסים את עצמות הגדלות שני דאבא,**

חידוש זה שביום השישי בהמשכת המוחין אנו פועלים רק רשימו, ולא המשכת עצמות המוח, נמצא רק בעבודת הכוונות של ספירת העומר, ולא בימים אחרים או מצוות אחרות, והטעם לכך מבואר בד' הרב, לפי שבלייל הסדר לא נכנס יותר, והיינו דבכזיתות שהם בחינות המוחין דאבא, אין לנו ארבע מצות נפרדות, כמו שיש לנו בכוסות [שהם בחינות המוחין דאמא] ארבע כוסות נפרדות, דבכוסות, **"ב'קדש"** נכנס קטנות וגדלות שני דמוח החכמה מצד אמא, **במגיז** נכנס קטנות שני דמוח הבינה דמצד אמא, בברך והלל נכנס קטנות וגדלות שני דמוח הדעת דמצד אמא, ואילו במוחין דמצד אבא כביכול באותה מצוה שהיא המצה נכנס גם מוח החכמה דמצד אבא שזה ע"ב [הנכנס במוציא], גם מוח הבינה דמצד אבא שזה ס"ג [הנכנס במצה], וגם מ"ה וב"ן שזה המוחין דדעת חסדים ודעת גבורות, דהיינו מ"ה וב"ן, [נכנסו בכורך], כולם במצות מצה, והלכך כיון דאין זה במצוות נפרדות לכך העבודה בימי הספירה בקטנות וגדלות שני נעשית בשתי לילות, דלא כהמוחין דמצד אמא, דהכנסת עצמות האורות דגדלות שני נעשית ביום אחד.

ובביאור דברי האר"י, יש בזה ב' ביאורים, א. דהנה מטרת כניסת האורות בליל הסדר והסתלקותם למחרת, הוא כניסת האור בכלי שמאיר בו ויוצא, מטרת הכניסה והיציאה היא נתינת רשימו בכלי, כדי שאח"כ אתה תמשיך את אותה הארה במשך ימי הספירה, א"כ בכזיתות שזה בחינת המוחין דגדלות של אבא, לא היה הנחת רשימו לגדלות שני בליל הסדר, והלכך במוחין דגדלות שני דאבא, צריכים אנו לפעול קודם כניסת אור לכלי ויציאה ממנו כדי להכין רשימו הלכך עושים אנו זאת ביום השישי, ומכינים כביכול את הקרקע בבחינת רשימו ליום השביעי שבו נכנס עצמות האורות דגדלות שני דמוחין דאבא, ב. יש הסבר נוסף שבימים ו' בעצם נכנס הו"ק דגדלות, וביום ז' נכנס הג"ר דגדלות [דהיינו החב"ד], והו"ק נקראים בבחינת רשימו

ספירת העומר וחג השבועות

יג

לגבי הג"ר, ולפי זה הביאור בד' האר"י דכיון דבליל הסדר לא היה לנו חלוקה בכזיתות להכניס גם את הג"ר [דהיינו החב"ד] דגדלות, הלכך גם בימי הספירה אין הז"א יכול לקבל את כל האור בב"א וביום השישי נכנס הו"ק דגדלות שני דמוחין דאבא, וביום השביעי אנו מכניסים את הג"ר דמוחין דאבא דגדלות שני.

סדר הכוונות שנתבארו לעיל, דביום הראשון הכונה היא גדלות ראשון דיש"ס, ביום השני גדלות א' דתבונה, ביום השלישי קטנות שני דאו"א, ביום הרביעי, גדלות שני מצד המוחין דאמא, ביום החמישי קטנות ראשון דיש"ס"ת, ביום השישי רשימו דגדלות דמוחין דאבא, ביום השביעי עצמות הגדלות שני דמוחין דאבא, סדר זה נעשה בכל שבוע ושבוע, אלא דהכוונה בכל שבוע היא בספירה שבה אני מתקן, דבשבוע ראשון שהעבודה היתה בספירות החכמה [דחב"ד חגת"ם], לכן ניקוד האורות הוא בפתח [שהוא ניקוד דספירת החכמה, וכמושנת"ל בהקדמה, - עיין ניקוד השמות מעל הטבלא], בשבוע השני שהעבודה היא בספירות הבינה, הניקוד הוא בצירי [שהוא ניקוד דספירת הבינה, עיין טבלא דשבוע שני - בינה], בשבוע השלישי ורביעי שהעבודה היא בספירות הדעת, הניקוד הוא ניקוד דדעת, בשבוע החמישי שהעבודה בספירות חסד הניקוד סגול, בשבוע השישי העבודה בספירות הגבורה, הניקוד הוא שוא, בשבוע השביעי שהעבודה בתפארת ומלכות הניקוד הוא ניקוד דתפארת, דהיינו חולם, [ומה שאין אנו עושים המשכת אורות פעם נוספת בניקוד המלכות, לפי שעיקר המשכת המוחין למלכות הוא דרך התפארת, והלכך ניקוד האורות הוא בספירת התפארת דהיינו חולם. - **ואם תאמר** אמאי לא נזכרו כלי המלכות בעמוד זה כמו שנזכרו בשאר השבועות, **התשובה** היא כיון דספירת המלכות הנ"ל היא לא המלכות הכללית, אלא המלכות דז"א, ולכך הכוונה של המשכת המוחין לכלי הז"א היא עצמה הכוונה של המשכת המוחין אף לספירת המלכות, שהרי הכל זה כלים דז"א.

ואם תאמר והלא יש לנו רק ג' מוחין אבא [דהיינו חכמה], אמא [דהיינו בינה], דעת חסדים ודעת גבורות, וכיון שכן איזה בחינות של המשכת מוחין נעשה בשבוע החמישי, דהעבודה היא בספירת החסד, ובשבוע השישי דהעבודה היא בספירת הגבורה, ובשבוע השביעי דהעבודה היא בספירת התפארת.

התשובה היא היות וכלי הז"א בכל קומתו היא בצורת קוים, [התפשטות קו הימין הם ספירות

חח"ן, חכמה, חסד, נצח, - **התפשטות קו השמאל ספירות בג"ה**, בינה גבורה, הוד, - **קו האמצע דתי"ם**, דעת תפארת, יסוד מלכות], והתפשטות המוחין [שזה בחינת האורות] גם הם נעשים בצורת קוים, נמצא דמוח דאבא המתפשט לחכמה הוא שייך גם לספירת החסד, ומוח דאמא המתפשט בקו השמאל, לבינה, הוא שייך גם לספירת הגבורה, ומוחין דדעת המתפשטים בספירת הדעת, שייכים גם לספירת התפארת ומלכות.

הלכך בשבוע החמישי שהעבודה בספירות החסד דחב"ד הגת"ם דז"א, אנו מכוונים במוחין בחינות של מוחין דאבא, [דהיינו במוחין דגדלות ראשון ושני, הוי"ה במילוי ע"ב כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י, ובמוחין דקטנות ראשון, שם אלוקים במילוי יודי"ן, כזה אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, ובמוחין דקטנות שני, במוחין דמצד אבא, אין אנו מכוונים דהאר"י לא קיבל הכוונה, ובמוחין דקטנות שני דמצד אמא, הכוונה היא שם אכדט"ם, והיינו ממש כמו הכוונה שאנו מכוונים בבחינת המוחין (דאבא) של השבוע הראשון בספירות החכמה], אלא דאת האורות אני מנקד בניקוד של חסד [דהיינו סגול], דאל"כ הרי זה יהא בחינת אורות של חכמה לא של חסד, ולמשנ"ת נמצא דעבודת השבוע הזה היא להמשיך את המוחין דחכמה שכבר נכנסו לראש של ז"א בקו הימין בספירת החכמה, אל תוך הגוף בקו הימין, בספירת החסד.

בשבוע השישי שהעבודה בספירות הגבורה דחב"ד הגת"ם דז"א אנו מכוונים במוחין, בחינות של המוחין דאמא, [והיינו דבמוחין דגדלות ראשון ושני, הוי"ה במילוי ס"ג, כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י, ובמוחין דקטנות ראשון, שם אלוקים במילוי ההי"ן כזה אל"ף למ"ד ה"ה יו"ד מ"ם, ובמוחין דקטנות שני, במוחין דמצד אבא, אין אנו מכוונים דהאר"י לא קיבל הכוונה, ובמוחין דקטנות שני דמצד אמא, הכוונה היא שם א"ם ג"ל, והיינו ממש כמו הכוונה שאנו מכוונים בבחינת המוחין (דאמא) של השבוע השני בספירות הבינה], אלא דאת האורות אני מנקד בניקוד של גבורה [דהיינו שוא], דאל"כ הרי זה יהא בחינת אורות של בינה לא של גבורה, ולמשנ"ת נמצא דעבודת השבוע הזה היא להמשיך את המוחין דבינה שכבר נכנסו לראש הז"א בקו השמאל בספירת הבינה, אל תוך הגוף בקו השמאל, בספירת הגבורה.

בשבוע השביעי שהעבודה היא בספירות התפארת ומלכות דחב"ד הגת"ם דז"א אנו מכוונים במוחין, בחינות של המוחין דדעת, דהיינו דעת חסדים ודעת גבורות, [והיינו דבמוחין

ספירת העומר וחג השבועות

טו

דגדלות ראשון ושני, הוי"ה גם במילוי מ"ה, כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וגם במילוי ב"ן כזה, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה, ובמוחין דקטנות ראשון, שם אלוקים במילוי אלפין כזה אל"ף למ"ד ה"א יו"ד מ"ם, אלא דבחסדים מילוי הא' הוא בצורת יו"י (יו"ד למעלה ויו"ד למטה וו' באמצע) ובגבורות מילוי הא' הוא בצורת יו"ד (יו"ד למעלה ו' באמצע וד' למטה) ובמוחין דקטנות שני, במוחין דמצד אבא, אין אנו מכוונים דהאר"י לא קיבל הכוונה, ובמוחין דקטנות שני דמצד אמא, הכוונה היא שם אכדט"ם, אלא דבחסדים אנו מכוונים לשם הנ"ל עם הכולל ובגבורות אנו מכוונים לשם הנ"ל בלא הכולל והיינו ממש כמו הכוונה שאנו מכוונים בבחינת המוחין (דדעת) של השבוע השלישי והרביעי בספירות הדעת], אלא דאת האורות אני מנקד בניקוד של תפארת [דהיינו חולם], דאל"כ הרי זה יהא בחינת אורות של דעת לא של תפארת, ולמשנ"ת נמצא דעבודת השבוע הזה היא להמשיך את המוחין דדעת חסדים ודעת גבורות, שנכנסו לראש הז"א בקו האמצע בספירת הדעת, אל תוך הגוף בקו האמצע, בספירות התפארת ומלכות.

ויש להוסיף, דבשבוע השביעי כיון דאנו פועלים גם בספירת התפארת וגם בספירת המלכות, הלכך אני צריך לכיון במ"ה וב"ן (שהם המוחין דחסדים דדעת וגבורות דדעת וכמושנ"ת) פעמיים, גם לספירת התפארת וגם לספירת המלכות, [עיין טבלא שבוע שביעי - תפארת ומלכות שהכוונות הם כפולות, דבקו ימין נמצאים הכוונות דמוחין דדעת חסדים וגבורות, ובקו השמאל נמצאים פעם נוספת אותם הכוונות דדעת חסדים ודעת גבורות], וצריך לכיון במוחין הנ"ל שבקו ימין ולהמשיכם לכלי התפארת, ואח"כ מכוין במוחין הנ"ל (כסדר שכיון בספירת התפארת) לתיקון ספירת המלכות.

ומה שנדפס בסידורים דביום הראשון אנו מתקנים חסד שבחסד, וביום השני גבורה שבחסד וכן ע"ז הדרך, זה הגיע מכוונה אחרת שיש לנו בספירת העומר, שהיא כוונה של המשכת חסדים וכמושנ"ת, או מד' רבינו האר"י שכ' דבספירת העומר, אנו מתקנים את הגוף של ז"א, המורכב מחג"ת נהי"ם, וכל ספירה שבגוף מורכבת משבע ספירות נוספות השייכות לבחינות הגוף, ולכך התייחסו לספירות הנ"ל, אולם במה שאנו עוסקים שזה הסוגיא של עבודת המשכת המוחין לז"א, אז העבודה היא בחב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם וע"ד שנתבאר.

חג השבועות

[נמסר במסגרת השיעורים דעת אלוקים ואוצרות חיים בני ברק]

א. גודל מעלת הלילה

כ' רבינו האר"י שם זו"ל צריך האדם שלא לישן בלילה הזאת כלל ולהיות כל הלילה נעורים [להיות ניעורים מלשון ערים, לא ח"ו מלשון חמור נוער, אסור להעביר את הלילה הזה בדיבורים בטלים כלל כי בר מינן כל רגע שאדם מתבטל הוא מפסיד הפסד הרבה, וצריך להיות אך ורק נעורים] ועוסקים בתורה כנו' באורך בהקדמת ספר הזוהר בפ' בראשית ובפ' אמור.

רצוי מאוד שכ"א יעבור על דברי הזוה"ק הנ"ל עם פי' מתוק מדבש [לצורך הענין ומחמת שאין בידי כ"א את הזוה"ק עם פי' המתוק מדבש תח"י, העתקנו את דברי הזוה"ק עם עיקר הפי' הנ"ל], והכי איתא בהקדמת הזוהר [דף ת.]. רבי שמעון הנה יתיב ולעי באורייתא בליקיא דכלה אתחברת בבעלה [בליל שבועות שאז מכינים את הכלה שהיא השכינה בתיקוניה ותכשיטיה, כדי שלמחרת תתחבר עם ז"א בעלה], דתנינן פל אנון חבריא דבני היקלא דכלה [שכל החברים שהם בני היכלה של הכלה] אצטריכו בהיהא ליקיא דכלה אנדמנת למנהי ליומא אחרא גו חופה בבעלה צריכים באותו לילה שהשכינה מזמנת עצמה להיות ביום המחרת בחופה עם בעלה ז"א, כי בליל שבועות אין יחוד עליון, אלא ביום עולים זו"ן לחופה שהיא בחיקה של אימא עילאה], למנהי עמה פל הווא ליקיא, [להיות נעורים עם השכינה כל אותו הלילה, כי ע"י שעוסקים בתורה השכינה שורה עליהם כדלקמן], ולמנדי עמה בתקונה דאיהי אתתקנת, [ולשמוח עמה בתיקוניה שהיא מתתקנת, פירוש שע"י התורה שלומדים בליל שבועות השכינה הקדושה מתקשטת, ולכך צריכים למלעי באורייתא [לעסוק בתורה] מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים ובמדרשות דקראי [בדרשות הפסוקים], ובגין דתקמתא [ובסודות של חכמת הקבלה], בגין דאלין אנון תיקונין דילה [לפי שאלו הם התיקונים שלה, והם הכ"ד צירופי שם אדנ"י שמכוונים בסוף כל ספר מהכ"ד ספרי תנ"ך צירוף אחד מהם], ותכשיטתא [תכשיטים שהם היוצאים מהתיבות שבסוף כל ספר וספר,

ספירת העומר וחג השבועות

יז

וכשלוּמדים כך אז] ואִיהי ועוֹלַמְתָּהָ [השכינה ונערותיה שהם המלאכים המעלים אותה] עֲאֵלַת וְנִקְיִמַת עַל רִישֵׁיהוֹן [נכנסת לביהמ"ד ושורה על ראשי הצדיקים העוסקים בתורה], וְאֵתְתַקַּנַּת בְּהוּ [ומתתקנת ומתקשטת על ידם], וְחֻדַּת בְּהוּ כֹּל הָהוּא לִילְיָא [ושמחה עימם כל אותו הלילה], וְלִיוּמָא אֶתְרָא לָא עֲאֵלַת לְחוּפָּה אֶלָּא בְּהַדְיָהוּ [וליום המחרת אינה נכנסת לחופה אלא עימהם, כי הם השושבינים שלה ע"י שנשמותיהם עולות בה בסוד מיין נוקבין, ולכן] וְאֵלִין אֶקְרוּן בְּנֵי חוּפְתָא [ואלו נקראים בני חופתה השמחים עימה בעת חופתה] וְכִיּוֹן דְּעֲאֵלַת לְחוּפְתָא [היא מבקשת שפע בשבילם] קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא שְׂאֵיל עֲלֵיָּהוּ [מי ומי הם השושבינים שלה], וּמְבַרְךָ לֹון וּמְעַטְר לֹון בְּעֵטְרָהָ דְכֻלָּה [ומברך אותם ומעטר אותם בעטרותיה של הכלה, ר"ל שהם מקבלים מהארת המוחין שקבלה השכינה בשעת היחוד], וְנִפְאָה חוּלְקָהוֹן [אשרי חלקם].

וְהוּהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכֻלְהוּ חֲבַרְיָא מְרַנְּנִין בְּרַגְלָה דְּאֹרְיִיתָא [ר"ל שהיו לומדים בנחת וברצון] וּמְחַדְּשֵׁין מְלִין דְּאֹרְיִיתָא כֹּל חַד וְחַד מְנַיָּהוּ [כי עיקר קישוטי השכינה הם חידושי התורה] וְהוּהוּ חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכֹל שְׂאָר חֲבַרְיָא, אָמַר לֹון רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּנֵי נִפְאָה חוּלְקָכוֹן [אשרי חלקכם] בְּגִין דְּלִמְחַר לָא תִיעוּל כְּלָה לְחוּפָּה אֶלָּא בְּהַדְיָכוּ, [שהרי מחר לא תיכנס הכלה שהיא השכינה לחופה להתיחד עם דודה אלא עימכם], בְּגִין דְּכֻלְהוּ דְּמִתְקַנְיִן תְּקוּנָהָ בְּהַאי לִילְיָא וְחֻדַּאן בְּהַ [כי כל החברים שעוסקים ומתקנים תיקוני השכינה ושמחים עמה בלילה הזה], כְּלָהוּ יְהוֹן וְשִׁימִין וְכְתִיבִין בְּסִפְרָא דְּדְכַרְנָא [כולם יהו רשומים וכתובים לזיכרון בספר הזכרונות, דהיינו במלכות שנקראת ספר של היסוד הנקרא זכרון, ר"ל שצורתם תהיה רשומה וחקוקה בה, כדי שיהו נזכרים תמיד לטובה, וחידושי תורתם כתובים שם], וְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא מְבַרְךָ לֹון בְּשִׁבְעֵין בְּרַכָּאן [ר"ל שמקבלים שפע ברכות משבע ספירות של ז"א שכ"א כלולה מעשר], וְעַטְרִין דְּעֵלְמָא עֲלָאָה [ועטרות של עולם העליון ר"ל שמקבלים משפע המוחין הנמשכים מאמא עילאה למלכות].

ובזוה"ק פרשת אמור (דף צו:): איתא תא חזי, כַּל בְּרַ נֶשׁ דְּלָא מְנַי חוּשְׁבְּנָא דָּא, אֵינּוֹן שְׁבַע שְׁבָתוֹת תְּמִימוֹת, [שלא ספר ספירת העומר שבע שבתות תמימות] לְמַזְפֵּי לְדְכִיּוּתָא דָּא [לזכות לטהרה זו דאחיזת הקלי'] לָא אֶקְרִי טְהוֹר, [לא נקרא טהור] וְלָאוּ בְּכֻלָּא דְּטְהוֹר הוּא [וגם אינו בכלל בני ישראל הטהורים], וְלָאוּ הוּא כְּדָאי לְמַהְיֵי לֵיהּ חוּלְקָא בְּאֹרְיִיתָא, [ואינו כדאי שיהיה לו חלק בתורה, כי חסרה לו הטהרה הראויה לתורה ואין ענין זה נקנה לחצאין], וּמֵאֵן דְּמַטִּי טְהוֹר לְהַאי יוּמָא [ומי שזוכה להגיע טהור ליום הזה], וְחוּשְׁבְּנָא לָא אֶתְאָבִיד מְנַיָּה, [שלא הפסיד

ולא החסיר שום יום מלספור ספירת העומר], פד מטי להאי ליליא, לבעי ליה למלעי באורייתא, [צריך הוא לעסוק בתורה], ולא תתברא בה [ולהתחבר בה], ולנטרא דכיו עלאה, דמטי עליה ביהוה ליליא, [לשמור את הטהרה העליונה שמגיע עליו בזה הלילה] ואת דכי [ונטהר על ידה].

ואוליפנא, [ולמדנו] דאורייתא דבעי ליה למלעי ביהאי ליליא [כי חלק התורה שצריך לעסוק בזה הלילה], אורייתא דבעל פה, [תורה שבע"פ דהיינו סודות התורה וספר הזוהר, מלבד המקרא של כ"ד ספרים של תורה שבכתב, דעי"ז ממשיך את הכתר לז"א] בגין דיתדכון פתא, [כדי שהשכינה וישראל יטהרו יחד], ממבועא דנתלא עמיקא [ממבוע של הנחל העמוק שהוא הבינה, כלומר דלאחר לימוד הלילה אנו נעשים שושבינין דמטרוניתא, ומוליכים אותה לבית הטבילה, וטובלת במקוה העליונה, שהוא סוד מימי החסד הנמשכים מאימא לז"א, וגם אנו טובלים ומקבלים את סוד הטהרה משם], לכתר ביהאי יומא, ליתי תורה שבכתב, [שהוא סוד ז"א] ויתחבר בה, [עם המלכות שהיא סוד תורה שבע"פ], וישתכחון פתא בזווגא חד לעילא [וימצאו יחד בייחוד אחד למעלה], כדון מקריזי עליה ואמרי, (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר יי' רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיה וגו' [פ]י' אומר הקב"ה שהשכינה שהיא בריתי, וגם רוחי ישרו עליך, ועי' דברי תורתך אשר שמתי בפיה, כלומר הדברי תורה שקישטת בהם את השכינה, תזכה להמשך הפסוק לא ימוש מפיד ומפי זרעך ומפי זרעך עד עולם]..

ועל דא, חסידי קדמאי לא הוו ניימי ביהאי ליליא, [ועל כן חסידים הראשונים לא היו ישנים כלל בזה הלילה], והוו לעאן באורייתא, [והיו עוסקים בתורה], ואמרי, גיטי לאחסנא ירומא קדישא, לו, ולבנו, בתרין עלמין. [בואו ונירש את התורה שהיא ירושה קדושה לנו ולבנינו בשתי עולמות], הוה ליליא פנסת ישראל אתעטרא עלייהו, [ובזה הלילה כנסת ישראל שהיא השכינה הקדושה מתעטרת בהם], ואתיני לאנדווגא ביה במלפא, [ובאה להתיחד עם המלך שהוא ז"א], ותרנוויהו מתעטרי על רישיהו, דאינון דנפאן להכי [ושניהם יחד מתעטרים על ראשם של הזוכים לכך, כלומר שמאירים ומשפיעים להם הארות מהיחוד העליון, לאותם אלו שסייעו לזה הייחוד ע"י עסק תורתם לביל שבועות].

רבי שמעון הכי אמר, בשעתא דמתכנשי חבריאי ביהאי ליליא לגביה, [כך היה אומר ר"ש בשעה שהיו מתאספים אצלו החברים בזה הלילה], גיטי למקנא תכשיטי פלה, [נבא לתקן את

ספירת העומר וחג השבועות

יט

התכשיטים של הכלה דהיינו השכינה] כגון דְתִשְׁתַּכַּח לְמַחֵר בְּתַכְשִׁיטָהָא, וְתִקְוֵנָהָא, [כדי שתימצא מחר בעת היחוד מקושטת בכ"ד צרופי שם אדנ"י, ע"י הכוונות שמכוונים בסיום כל ספר מהכ"ד ספרים שאומרים בליל שבועות צירוף אחד, שהם תיקון פרצופה] לְגַבֵּי מְלָכָא פְּדָקָא יָאוּת [כדי להעלותה כראוי אל המלך שהוא ז"א לצורך היחוד], וְצָאָה חוּלְקִיהוֹן דְּחַבְרִיָּיא, [אשרי חלקם של החברים] פֶּד יִתְבַּע מְלָכָא לְמַטְרוֹנִיתָא, מֵאֵן תְּקִין תַּכְשִׁיטָהָא, [כשישאל המלך את המלכה מי תיקון תכשיטיה], וְאַנְהִיר עֶטְרָקָא, [והאיר עטרותיה שהם המוחין] וְשׁוּי תְּקוּנָה [ומי שם את תיקוניה] וְלִית לָהּ בְּעֶלְמָא, מֵאֵן דִּי־דַע לְתַקְנָא תַּכְשִׁיטֵי כְּלָהּ, [ואין לך בעולם מי שיודע לתקן את תכשיטי הכלה], אֶלְא חַבְרִיָּיא, [אלא החברים, שהם בעלי הקבלה הנקראים בנים בסוד האצילות, שכל תיקוני השכינה תלויים בהם], וְצָאָה חוּלְקִיהוֹן בְּעֶלְמָא דִּין וְבְעֶלְמָא דְאַתִּי [אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא].

ממשיך רבינו האר"י **ודע כי כל מי שלא ישן בלילה הזאת כלל אפילו רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה, [א. מובטח לו שישלים שנתו]** לפני ההבנה הפשוטה בדברי האר"י הכוונה היא שמובטח הוא שיחיה עד סיום השנה ההיא דהיינו עד ר"ה, [כלומר לא פוליסת ביטוח שבן אנוש יכול להבטיח שאם ימות ישלמו לו, אלא הבטחה שלא ימות עד סוף השנה] דבר זה מצד עצמו הוא עניין גדול, שהרי מי יכול לתת לאדם ביטוח שיחיה אפילו יום אחד, וכבר אמרו במשנה בפרקי אבות שוב יום אחד לפני מיתתך, וביארו חז"ל שהכוונה היא שיעשה תשובה כל יום שמא ימות למחר, א"כ ודאי שאם מבטיחים לאדם שיזכה לחיות ארבעה חודשים שדבר גדול הוא זה.

אולם כ' השמן ששון וז"ל **ולענ"ד נראה שהוא שנה תמימה דבחינת הזמנים עד שבועות** **שהרי כל תיקון זה שאנו עוסקים בלילה הזאת הוא לבחינת הזמנים והוא המגן ודי בזה עכ"ל**, והיינו דמה שאמר האר"י מובטח לו שתעלה לו שנתו אין הכוונה עד לר"ה, אלא הכוונה היא שתעלה לו שנה תמימה, כלומר הבטחה שיחיה עד לחג השבועות הבא, ובטעם הדבר כ' דכיון דהתיקון הנעשה בשבועות הוא בפרצוף הזמנים, ממילא בכח הלילה הזה להגן עליו עד שבועות הבא, כלומר שהדין של ר"ה לא ישפיע עליו, גם אם ח"ו נגזרה גזירה על האדם בר"ה, הלימוד הזה של ליל שבועות בכוחו לבטל זאת, עוצמה נוראה, ונמצא שלא רק שלימוד הלילה הזה מועיל לנו לתיקון הבחינות של כל השנה הכוללות של כל השנה אלא זה מועיל ליצור תשתית

כ ספירת העומר וחג השבועות

חזקה גם שהדין של ר"ה ויוה"כ לא יכולים לבטל את היסודות שיצקנו בחג השבועות, שום גזירה רעה לא יכולה להשפיע עליו, ולבטל הגזירה צריך האדם לעשות תשובה.

ממשיך רבינו האר"י [ב.] ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא וכמ"ש הרשב"י בהקדמת בראשית וז"ל דיפוק הוא שתא בשלם כו' ע"ש, [ג.] ולא עוד אלא שהוראת חיי האדם בשנה ההיא תלויה בענין זה, כי אם לא ישן כלל ודאי שלא ימות בשנה ההיא ודי בזה.

ומקור דברי רבינו האר"י ז"ל הם בזוהר שם בהקדמה, דהכי איתא התם בהמשך דברי הזוהר [אמר להם רשב"י לחברים העוסקים בתורה], תיבו יקרין תיבו ונחדש תקון דכלה ביהאי ליליא, [שבו יקרים שבו, ונחדש תיקוני וקישוטי השכינה בזה הלילה] דכל מאן דאשתתף בהדה ביהאי ליליא [שכל מי שמשתתף עמה בזה הלילה שהוא ליל שבועות, ואינו ישן כל הלילה אלא לומד כל הלילה] יתא נטיר עילא ותתא [יהא נשמר למעלה ולמטה, דהיינו למעלה שאם יגזרו עליו איזו גזירה למעלה תבטל, וגם למטה תהיה לו שמירה שלא יוכלו להרע לו] כל היתא שתא [כל אותה שנה, כלומר עד חג השבועות הבא] ויפיק שתא בשלם [ויוציא את השנה בשלום], עלהיהו כתיב (תהלים ל"ה) חונה מלאך יי סביב ליראיו ויחלצם טעמו וראו פי טוב יי: עכ"ל הזוה"ק.

וילה"ע דבד' רבינו האר"י מבואר חידוש הרבה יותר מפשטות לשון הזוהר, דפי' "דיפוק האי שתא לשלם", שאין הכוונה בהבטחה רק על החיים שיזכה לחיים ולא ימות, אלא שגם שום נזק גשמי לא יארע לו באותה שנה, לא בגופו ולא בממונו, איזה עוצמה יכול האדם לזכות בלילה זה.

מי שמבין יודע שאפי' לימוד כל הלילה בלילה רגיל [דהיינו תיקון כרת] מועיל לאדם לבטל ממנו כל מיני גזירות, ומעשים בכל יום שבכח לימוד של לילה בהתמדה בתענית דיבור לבטל מהאדם גזירות, ולהפכו לאדם חדש, א"כ ודאי שבליילה זה של ליל שבועות בכוחו לפעול את כל המעלות הנ"ל, וע"ז יש לנו את הבטחה שחתומים עליה רשב"י והאר"י הקדוש.

אשר ע"כ צריך האדם א. לישון טוב לילה קודם ב. לאכול בסעודת החג קצת פחות ממה שרגיל לאכול ביום רגיל כי ריבוי האוכל גורם לשינה, ג. ואם האדם רואה שעומד לירדם יוריד נעלים ויעמוד וילמד בעמידה כדי שלא ירדם, [מלבד מה שאת האידרא רבה שהוא בחינת הכתר יש ללמוד בעמידה, דכל תיקון הכתר נעשה בעמידה, ומובא שהחיד"א היה אומר את שני

ספירת העומר וחג השבועות

האידרות בלילה זה בעמידה אף בסוף ימיו, ד. ואפ' כדאי שלא לאבד את מעלת הלילה הזה, שמי שצריך יקח כדור המעיר את האדם, ונותן לו מרץ [יש היום להשיג בחנויות הטבע כדורי גת, הגורמים לאדם להתעורר], ה. וילמד בקול רם שעי"ז לא ירדם.

ב. סדר הלימוד

כבר נת"ל בד' הזוה"ק שעיקר הלימוד בלילה הזה ענינו לעסוק בתורה מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים דהיינו קריאת העשרים וארבעה ספרים של התנ"ך ובמדרש בדרשות הפסוקים, וברזין דחכמתא דהיינו סודות של חכמת הקבלה, שאלו הם התיקוני השכינה ותכשיטיה, וכתוב בפרי עץ חיים דעכשו נהגו החברים ללמוד את האידרא רבה, ששם עוסק רשב"י בעניני הכתר, דהיינו פרצוף אריך, שאת זה אנו זוכים בחג השבועות, וצריך לידע דאין חיוב לגמור את כל האידרא בלילה, אלא כמה שיספיק שלישי, חצי, שלושת רבעי, ואת השאר אם לא גמר יכול להשלים ביום, אולם העיקר הוא שבלילה הזה יעסוק דווקא בלימוד הזה, דבזה הוא עוסק בתיקוני השכינה ותכשיטיה וכמושנ"ת.

יש אחד שאמר לי כבוד הרב לאחר חג השבועות יש לי מבחן בחושן משפט, האם אני יכול לנצל את הלילה לחזרות, למה לא, זה גם לימוד, אולם בדברי רשב"י מבואר דבלילה הזה האדם צריך להיות פועל צדק עם השכינה, ועיקר תיקון השכינה ותכשיטיה בלילה הוא דווקא ע"י לימוד העשרים וארבעה ספרים לימוד המדרש וסודות התורה.

וידועים דברי החיד"א בלב דוד שכ' ישתקע ולא יאמר שום לימוד בלילה הקדושה הזו, עד אשר יקראו מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים ואח"כ ילמדו במקום שליבם חפץ, בזה"ק ובמאמרי המדרשים המודפסים אצל התיקון, כי בזה יצאו יד"ח אמרי קדוש בספר הזוהר, ומסיים החיד"א ותימה על האנשים האלה המשנים מנהג כל ישראל, דמי שאמר לקרות הלילה הזאת בחבורה שהם רשב"י וחברוהי קדישין והאר"י זצ"ל, כן הם אמרו שילמד תנ"ך וכו', ומאחר דרצונם לקיים דבריהם, מדוע מיאנו לקבל הסדר דתקון רבנו ואשרי הנזהר בהם בשומרם עקב רב, ועם שונים אל תתערב עכ"ל. עד כדי כך הפליג בחומרת הענין שלא ללמוד את התיקון, שנתבטא בלשונות חריפים, ישתקע ולא יאמר שום לימוד.

אשר ע"כ אני אומר כ"א צריך בלילה הזה ללמוד את התיקון המסודר כ"ד ספרים, מדרש מתן

ספירת העומר וחג השבועות

תורה, עין יעקב, תרי"ג מצוות, והאידרא רבה, [ואם רוצה ללמוד גמרא או שאר ענינים ישלים זאת ביום].

ג. ענין המקוה

כ' רבינו האר"י בשער הכוונות וז"ל ובהגיע אשמורת הבוקר מעט קודם עלות השחר בעת שמשחירין פני הרקיע במזרח אשר אז נק' אילת השחר כנודע. [הוא שיעור חצי שעה קודם עלות השחר בערך, ואין ענין דווקא בחצי שעה קודם אלא אפי' עשר דקות קודם, והעיקר בזה הוא שלא יהא לאחר עלות השחר] אז צריך שתטבול במקוה, ותכוין אל המקוה העליון שהוא כתר עליון דז"א הנמשך לו בלילה הזה, והוא נקרא שער החמשים כמ"ש ועליו נאמר וזרקתי עליכם מים טהורים כו' ועי"כ אנו מקבלים תוספת קדושה מבחי' הכתר הזה, וטעם הדבר הוא לפי שאנחנו בלילה הזה עושים ב' דברים הא' הוא להמשיך את כתר העליון דז"א ע"י עסק התורה כנז'

כלומר המקוה של ליל שבועות פועל בעוצמה הרבה יותר ממה שאדם פועל בלימוד, עד כדי כך שזוכה להארת הכתר רק ע"י המקוה, זה פלא עצום אדם חושב עוד לא גמרת את הלימוד של האיידרא, מה אני ילך לטבול כעת במקוה, להתעסק בדבר שאינו לא מצוה דא' ואפי' לא מצוה מד"ס, אולם צריך לדעת שעל טבילה של הלילה הזה, אסור לוותר בשום פנים, שהרי בטבילה זו אני ממשיך שס"ה כתרים וכמושנ"ת, ודבר זה באמת הוא פלא עצום איך שאדם זוכה לכתרים בטבילת הלילה הזה.

וקצת סברא יש לבאר בזה, משום דעיקר העבודה של האדם, היא בדבר שיכולתו להגיע בכוחו מצד עבודתו, אולם במה שאין יכול להגיע בעבודתו, שהרי כל הכתר זה בחינה של לעת"ל, בחינה של ימות המשיח, זה הכל מקבל מתנה משמים, אז האדם בכח עצמו אין יכול לזכות לזה אולם מקבל זאת במתנה משמים אולם בתנאי שהוא מצד עצמו יתבטל לרצון השי"ת, וזה נעשה ע"י המקוה שבזה מראה התבטלות לרצון השי"ת.

ממשיך רבינו האר"י וז"ל ואחר כך באשמורת הבוקר אנו נעשים שושביני' דמטרוניתא רחל נוק' דז"א ומוליקין את הכלה הכלולה לבית הטבילה וטובלת במקוה העליון הנז' שהוא הכתר הנז' וגם אנחנו שושבינין דילה טובלים עמה.

ספירת העומר וחג השבועות

כה

מקור דברי רבינו האר"י הם בזה"ק פרשת אמור והכי איתא התם [משל] למלכא דהנהו ליה בר יחידי, [למלך שהיה לו בן יחיד] אַתָּא לְיוֹנָא ליה בְּמִטְרוֹנִיתָא עֲלָא, [ובא לזווגו ולהשיאו במלכה חשובה] מאי עֲבַדְתָּ אִמְיָה [מה עשתה אמו] כִּל הָהוּא לִילְנָא [כל אותו הלילה של הנישואין], עֲאֵלַת לְבִי גְנִיזְתָּא, [נכנסה לבית אוצרותיה], אֲפִיקַת עֲטָרָא עֲלָא, בְּשַׁבְעִין אֲבָנֵי יָקָר סִחְרָנָא, [והוציאה משם עטרה שמסביב קבועים בה שבעים אבנים יקרות], אֶעֱטֶרְתָּ לִּיהּ, [ועיטרה אותו בה], אֲפִיקַת לְבוּשִׁין דְּמִילַת וְאֶלְבִּישִׁתָּ לִּיהּ, [הוציאה לבושי משי והלבישה אותו], וְאֶתְקַנַּת לִיהּ בְּתַקְוֵי דְּמִלְכִין [ותיקנה אותו בתיקוני מלכים].

לְבַתֵּר עֲאֵלַת לְבִי כְּלָה, [לאחמ"כ נכנסה לבית הכלה], תְּמַאת עוֹלִימְתָהָא, דְּקָא מְתַקְנֵי עֲטָרָא, וּלְבוּשָׁתָא, וְתַכְשִׁיטָהָא, [לתקנא לה] רֵאתָהּ אַתְּ נַעֲרוֹתֵיהּ הַמְתַקְנוֹת אַתְּ עֲטוּרוֹתֵיהּ וּלְבוּשֵׁיהּ וְתַכְשִׁיטֵיהּ [אָמְרָה לֹוּן, הָא אֶתְקַנִּית בִּי טְבִילָה, אַתְּ דְּמִיּוֹן נְבָעִין, [הרי תיקנתי בית טבילה במקום של מים נובעים], וְכָל רִיחִין וּבּוֹסְמִין סוֹחְרֵי אִינוֹן מִיּוֹן, [וכל ריחות טובים ובשמים סביב אותם מים], לְדַפְּאָה לְכַלְתֵּי, [לטהר את כלתי], לִיתִי כְּלָתִי, מִטְרוֹנִיתָא דְּבָרִי, וְעוֹלִימְתָהָא, [תבוא כלתי ונערותיה], וְיִתְדְּכוּן כִּהְוָא אַתְּ דְּאֶתְקַנִּית כִּהְוָא בִּי טְבִילָה, דְּמִיּוֹן נְבָעִין דְּעָמִי [ויטהרו באותו בית הטבילה של מים נובעים שהכנתי] לְבַתֵּר תְּקִינוּ לָהּ בְּתַכְשִׁיטָהָא, אֶלְבִּישׁוּ לָהּ לְבוּשָׁתָא, אֶעֱטְרוּ לָהּ בְּעֲטָרָא. לְמַחַר כַּד יִתֵּי בְּרִי לְאֶזְזוּנָא בְּמִטְרוֹנִיתָא, [כשיבא בני להתיחד עם המלכה] יִתְקִין הֵיכְלָא לְכַלְהוּ, [כלומר אף לנערותיה] וְיִשְׁתַּכַּח מְדוּרֵיהּ כְּכוּ כְּפָדָא [וימצא דירתו עימכם יחד].

והנמשל ממשיך הזוהר הקדוש, כִּי מְלָכָא קַדִּישָׁא [דהיינו ז"א שמקבל את כל המוחין והכתר בחג השבועות], וּמִטְרוֹנִיתָא [דהיינו המלכות המקבלת את הארות כל המוחין וטבילתה בשער החמישים דבינה], וְתַכְרִיָּא [החברים העוסקים כל הלילה בתיקוני וקישוטי השכינה], כִּהְוָא גְּוֹנָא. וְאִמָּא עֲלָא דְּמַתְקַנַּת כְּלָא. אֲשַׁתְּכַח דְּמִלְכָא עֲלָא, וּמִטְרוֹנִיתָא, וְתַכְרִיָּא, מְדוּרֵיהוֹן כְּפָדָא, וְלֹא מִתְפָּרְשׁוּן לְעֵלְמִין. הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים טו) 'י' מִי יְגוּר בְּאֶהְלֶהּ וְגו', הוֹלֶה תְּמִים וּפּוֹעֵל צֶדֶק. מֵאֵן הוּא פּוֹעֵל צֶדֶק. אֱלֹא, אֵלִין אִינוֹן דְּמַתְקַנֵּי לְמִטְרוֹנִיתָא בְּתַכְשִׁיטָהָא, בְּלְבוּשָׁתָא, בְּעֲטָרָהָא. וְכָל כַּד, פּוֹעֵל צֶדֶק אֶקְרִי.

ד. עבודת חג השבועות בחלק הסוד

בתורה נקרא חג זה חג השבועות, וכן בתפילה אנו אומרים חג השבועות יום מתן תורה, חג השבועות פירושו חגיגה של כל השבועות שספרנו, דהיינו ספרנו שבע שבועות תמימות, החגיגה נמצאת ביום השבועות, וענין החגיגה היא לפי שכל הספירות שספרנו מקבלות מתנות ביום זה, וזה מרומז גם בפסוק, תספרו חמישים יום, והקרבתם מנחה חדשה.

והנה כבר נתבאר לעיל בענין ספירת העומר שיש בו ב' בחינות מרכזיות כוונה, שזה המשכת המוחין, והמשכת החסדים והגבורות, אולם עיקר עבודת ועיקר תכלית האדם וביאתו לעולם היא המשכת המוחין שפירושו הורדת השפע לעולם, ועי"ז מתקן את העולם ומתקן את הבריות.

והנה נתבאר לעיל בענין ספירת העומר דבקומת הז"א ישנם אחד עשרה ספירות באורך ואחד עשרה ספירות בעובי, [דכל ספירה יש בה גם אחד עשרה ספירות פרטיות שלה בעובי], ונתבאר דבימי העומר א. העבודה לא היתה בכל העשר ספירות שבעובי דז"א, אלא רק בספירות חב"ד חגת"ם [דהיינו חכמה בינה דעת חסד גבורה תפארת ומלכות דז"א - סה"כ שבע ספירות בעובי] ב. ואפ"ל בספירות דאורך [דהיינו בספירות שבקומת הז"א], העבודה לא היתה בכל קומת הז"א, אלא רק בספירות חב"ד חגת"ם דז"א, ונמצא שכל העבודה במשך השבעה שבועות היא רק בחב"ד חגת"ם [דהיינו 7 ספירות דעובי] דחב"ד חגת"ם [דשבע ספירות דאורך - דהיינו שבע ספירות מתוך שבע ספירות שבקומת הז"א], כלומר בשבוע ראשון העבודה היתה בהמשכת המוחין דספירות החכמה דחב"ד חגת"ם, בשבוע שני העבודה היתה בהמשכת המוחין דספירות הבינה דכל החב"ד חגת"ם, בשבוע השלישי העבודה היתה בהמשכת המוחין בבחינת החסדים דדעת של כל החב"ד חגת"ם, בשבוע הרביעי העבודה היתה בהמשכת המוחין דבחינת הגבורות של החב"ד חגת"ם, [שהרי ספירת הדעת כלולה מחסדים, וגבורות, הלכך בספירת הדעת העבודה היא במשך שבועיים וכמושנ"ת] בשבוע החמישי העבודה היתה בהמשכת המוחין דספירות החסד דחב"ד חגת"ם, בשבוע השישי העבודה היתה בהמשכת המוחין דספירות הגבורה דחב"ד חגת"ם, ובשבוע השביעי העבודה היתה בהמשכת המוחין דספירות התפארת ומלכות דחב"ד חגת"ם,

ספירת העומר וחג השבועות

כז

ונמצא בדסוף השבעה שבועות כביכול פעלנו המשכת המוחין בארבעים ותשע ספירות, מתוך 121 ספירות, הן דקטנות וגדלות ראשון דמפרצוף ישסו"ת דהיינו מוחין דבינה, [מה שנגדל ז"א כקומת אמא], והן דקטנות וגדלות שני דמאו"א עילאין, דהיינו מוחין דחכמה, [מה שנגדל ז"א כקומת אבא].

49 הספירות שנתקנו בימי הספירה

מלכות	יסוד	הוד	נצח	תפארת	גבורה	חסד	דעת	בינה	חכמה	כתר	
											כתר
שבוע א'				שבוע א'	שבוע א'	שבוע א'	שבוע א'	שבוע א'	שבוע א'	שבוע א'	חכמה
שבוע ב'				שבוע ב'	שבוע ב'	שבוע ב'	שבוע ב'	שבוע ב'	שבוע ב'	שבוע ב'	בינה
שבוע ג' וד'				שבוע ג' וד'	שבוע ג' וד'	שבוע ג' וד'	שבוע ג' וד'	שבוע ג' וד'	שבוע ג' וד'	שבוע ג' וד'	דעת חסדים וגבורות
שבוע ה'				שבוע ה'	שבוע ה'	שבוע ה'	שבוע ה'	שבוע ה'	שבוע ה'	שבוע ה'	חסד
שבוע ו'				שבוע ו'	שבוע ו'	שבוע ו'	שבוע ו'	שבוע ו'	שבוע ו'	שבוע ו'	גבורה
שבוע ז'				שבוע ז'	שבוע ז'	שבוע ז'	שבוע ז'	שבוע ז'	שבוע ז'	שבוע ז'	תפארת
											נצח
											הוד
											יסוד
שבוע ז'				שבוע ז'	שבוע ז'	שבוע ז'	שבוע ז'	שבוע ז'	שבוע ז'	שבוע ז'	מלכות

אולם עדיין צריכים אנו להשלים את הז"א בספירות הכתר - דחב"ד חגת"ם, וספירות הנה"י - דחב"ד חגת"ם, [וכפי שנתבאר דכל ספירה כלולה מאחד עשרה, וכל מה שתיקננו בספירות החב"ד חגת"ם הכלליים זה רק את בחינות החב"ד חגת"ם שלהם הפרטיים, אבל את הנה"י הכלליים ואת הכתר הפרטיים שלהם עדיין לא תיקננו], וכל זה מלבד ספירת הכתר הכללית הכוללת גם היא את האחד עשרה ספירות הפרטיות שלה, ומלבד הספירות נצח הוד יסוד הכלליים דקומת ז"א, שכ"א מהם כולל גם כן אחד עשרה ספירות הפרטיות שלו, ונמצא שגם לאחר העבודה של ימי הספירה, עדיין הז"א חסר בכל הספירות הללו וכ"ז הוא הן בפרצוף הבינה [דהיינו מה שנגדל ז"א בקטנות וגדלות ראשון כקומת אמא], והן בפרצוף החכמה [דהיינו מה שנגדל ז"א בקטנות וגדלות שני כקומת אבא].

השלמת חלקים הללו אומר רבינו האר"י נעשית בחג השבועות, הן בלימוד הלילה, והן בטבילה במקוה, והיינו דבתחילה בלימוד הלילה אנו משלימים **א**. לספירות החב"ד חגת"ם המתוקנים רק בחב"ד חגת"ם, את תיקון ספירות הנה"י שלהם שעדיין לא מתוקנים, דהיינו נה"י דחכמה, נה"י דבינה, נה"י דדעת, נה"י דחסד, נה"י דגבורה, נה"י דתפארת ומלכות, **ב**. לאחר שהשלמנו את החב"ד חגת"ם בכל ספירות הנה"י שלהם, אנו משלימים את הנה"י הכלליים בכל הספירות חב"ד חגת"ם דהיינו חב"ד חג"ת נה"י"ם דנצח, חב"ד חג"ת נה"י"ם דהוד, חב"ד חג"ת נה"י"ם דיסוד, **ג**. לאחר השלמת חלקים אלו בפרצוף הבינה [דהיינו הגדלת ז"א בקטנות ראשון וגדלות ראשון כקומת אמא], אנו עושים זאת אף בפרצוף החכמה דתחילה אנו משלימים את הנה"י הפרטיים דחב"ד חגת"ם דחכמה דז"א המתוקנים, ואח"כ את הנה"י הכלליים דחכמה דז"א, בכל הספירות חב"ד חג"ת נה"י"ם שלהם, ונמצא דהשלמנו את כל הספירות חב"ד חג"ת נה"י"ם, בכל הספירות חב"ד חג"ת נה"י"ם שלהם, הן בפרצוף הבינה והן בפרצוף החכמה, ועדיין אנו חסרים בפרצופים הנ"ל את השלמת כל ספירות הכתר הפרטיות של כל ספירה וספירה, מלבד ספירות הכתר הכלליות דכל פרצוף ופרצוף.

והנה קודם הגדלת הז"א בקומת הכתר, [דהיינו פרצוף אריך], לאחר הגדלת הז"א כקומת אבא ואמא, ע"י השלמת הנה"י הפרטיים דחב"ד חגת"ם, והנה"י הכלליים, אנו מגיעים למצב שהיה לנו בליל הסדר, שהרי בליל הסדר ע"י הכוסות והכזיתות נכנסו המוחין דחכמה ובינה דהיינו קטנות וגדלות ראשון וקטנות וגדלות שני בכל קומת הז"א, דהיינו בכחב"ד חג"ת נה"י"ם שלו, ואילו בימי הספירה אמנם היתה המשכה של מוחין גם קטנות גדלות ראשון מישסו"ת, וגם מוחין דקטנות וגדלות שני דאז"א עילאין, [וכמושנ"ת בספירת העומר דבימי ה' א' וב' התעסקנו בקטנות ראשון וגדלות ראשון, ובימי ג' ד' ו' ז' התעסקנו בקטנות שני וגדלות שני, וסימנך הא"ב, גדו"ז] אולם מוחין אלו לא היו בשלימות הן מצד ישסו"ת והן מצד אבא ואמא עילאין, דהרי בספירת העומר המשכת המוחין היתה רק בחב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם, אולם לאחר הלימוד בליל שבועות שהשלמנו את הגדלת הז"א גם בנה"י הפרטיים דחב"ד חגת"ם שלו, וגם בחב"ד חג"ת נה"י"ם דנה"י"ם הכלליים, נמצא דז"א גדל כעת בגדלות ראשון ושני עד שקיבל את כל קומת אבא ואמא, מצב שהיה בו בליל הסדר, מלבד **א**. הכתרים הפרטיים שלו, **ב**. ומלבד מה שעולה ונגדל כקומת אריך, דהיינו הכתר הכללי וכמושי"ת.

ספירת העומר וחג השבועות

כט

דהנה בשבועות אומר הרב שמתווספת המשכת מוחין של הכתר הכללי דאריך אנפין, מה שלא היה אפי' בליל הסדר וכמושי"ת, והיינו דמלבד שהז"א נשלם הוא בכל קומת אבא [בחינת הגדלות שני הנ"ל] ובכל קומת אמא [בחינת גדלות ראשון דישסו"ת] עוד עולה ונגדל גם בכל קומת אריך דהיינו הכתר, [שזה בעצם עיקר תכלית השלימות שיכול לקבל], ענין זה שנגדל הז"א בכל קומת אריך הוא ענין שאין לו אה וריע בשום רגל לא בפסח ולא בסוכות, וביאור הדברים, דהנה ענין הכתר ישנו בב' בחינות, האחת בפרצוף הימים, השנית בפרצוף הזמנים, בפרצוף הימים אין לנו את ענין הגדלת הז"א בקומת אריך, אלא ישנה רק הארה מאריך וזה נעשה רק בשבת ורק במנחה וגם אז יש לנו רק הארה מהכתר הכללי, כלומר מפרצוף אריך, אולם בפרצוף הזמנים, שזה פרצוף הנשלם ברגלים בחג השבועות יש לנו המשכה מוחין של הכתר עצמו אל הז"א, המגדילו ומשלימו בכל קומתו, שזה בעצם תכלית השלימות שיכול הז"א ליגדל ולהשתלם, דבר זה הוא חידוש מיוחד שיש בשבועות, אין לנו שום רגל שיש בו המשכת הכתר, לא בפסח ולא בסוכות, ועוד חידוש שיש בשבועות שאנו מגיעים לעוצמה כזו של הארת הכתר כבר בלילה, ולא רק ביום לאחר התפילה.

קודם שאנו משלימים את ספירות הכתר הפרטיות דחב"ד חג"ת נהי"ם, הן דפרצוף הבינה והן דפרצוף החכמה, אנו בונים תחילה את ז"א בפרצוף אריך [דהיינו בקומה השלישית שעולה ונגדל בזה הלילה], בספירות החב"ד [חכמה בינה דעת] הפרטיים דחג"ת נהי"ם הכוללים דכתר דז"א, לאחמ"כ בספירות החג"ת [חסד גבורה תפארת] הפרטיים דחב"ד חג"ת נהי"ם הכוללים דכתר דז"א, לאחמ"כ בספירות נהי"ם [נצח הוד יסוד מלכות] הפרטיים דחב"ד חג"ת נהי"ם הכוללים, ורק לאחמ"כ אנו משלימים את הכתרים הפרטיים דחב"ד חג"ת נהי"ם, תחילה בפרצוף הבינה, ולאחמ"כ בפרצוף החכמה, ולאחמ"כ בפרצוף אריך.

ועדיין חסרים בהגדלת הז"א את המשכת הכתר דכתר עם כל האחד עשרה ספירות שלו, הן בפרצוף הבינה, [דהיינו מה שנגדל בקטנות וגדלות ראשון כקומת אמא], הן בפרצוף החכמה [דהיינו מה שנגדל בקטנות וגדלות שני כקומת אבא], והן בפרצוף הכתר [דהיינו מה שנגדל כקומת אריך], אומר הרב שהשלמה זו אינה נעשית גם לא בלימוד, אלא רק במקוה, והנה הכתר דכתר גם הוא כולל בתוכו ג"כ 11 ספירות, ולמשנ"ת שכל ספירה כלולה מאחד עשרה ספירות נמצא שעדיין אנו צריכים השלמה של הכתר בכל 121 ספירותיו [שהרי כל ספירה יש בה

ספירת העומר וחג השבועות

ל

11 ספירות כפול ה-11 ספירות עצמם סה"כ 121 ספירות], ועדיין כל זה [דהיינו כל ה-121 ספירות הנ"ל הם רק 121 ספירות דכתר של פרצוף אחד מתוך ג' הפרצופים שנגדל הז"א בכל הגדלויות], אולם כבר נתבאר דהגדלת הז"א נעשית הרי בשלוש בחינות, דבגדלות ראשון נגדל הז"א בגדלות ישסו"ת, שזה בחינה מוחין דבינה דזו"ן, דהיינו אמא, ובגדלות שני נגדל הז"א בקומת או"א שזה בחינת המוחין דחכמה דזו"ן, דהיינו קומת אבא, [הגדלה זו כוללת בתוכה ג"כ 11 ספירות דאורך עם 11 ספירות דרוחב, ובוזה ג"כ חסר הוא את כל בחינות הכתר הנ"ל, ומשלים אותם ג"כ במקוה], ולאחמ"כ כשעולה ונגדל בקומת אריך הכללי שזה הכתר, נמצא דגודל הוא בקומה נוספת, של 11 ספירות דאורך עם 11 ספירות דרוחב, [השלמה זו כוללת גם היא 121 ספירות דכתר דקומת אריך], ונמצא דכשנחשב יחד את ה- 121 ספירות דכתר דכתר דגדלות ראשון דהיינו מה שנגדל כקומת אמא, ואת ה-121 ספירות דגדלות שני, דהיינו מה שנגדל כקומת אבא, ואת ה-121 ספירות שנגדל כשמקבל את הכתר, דהיינו מה שנשלם כקומת אריך סה"כ נקבל שס"ג כתרים שאותם זוכה ומקבל האדם במקוה.

61 הספירות הנתקנות בלימוד הלילה ו 11 ספירות הנתקנות בטבילה

ספירות הכוללות שבעובי.....

מלכות	יסוד	הוד	נצח	תפארת	גבורה	חסד	דעת	בינה	חכמה	כתר	
כתר	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	כתר
חכמה	טבילה	טבילה	טבילה							טבילה	חכמה
בינה	טבילה	טבילה	טבילה							טבילה	בינה
דעת	טבילה	טבילה	טבילה							טבילה	דעת
חסד	טבילה	טבילה	טבילה							טבילה	חסד
גבורה	טבילה	טבילה	טבילה							טבילה	גבורה
תפארת	טבילה	טבילה	טבילה							טבילה	תפארת
נצח	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	נצח
הוד	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	הוד
יסוד	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	טבילה	יסוד
מלכות	טבילה	טבילה	טבילה							טבילה	מלכות

ספירת העומר וחג השבועות

לא

כלומר המקוה של ליל שבועות פועל בעוצמה הרבה יותר ממה שאדם פועל בלימוד, עד כדי כך שזוכה להארת הכתר רק ע"י המקוה, זה פלא עצום אדם חושב עוד לא גמרת את הלימוד של האידרא, מה אני ילך לטבול כעת במקוה, להתעסק בדבר שאינו לא מצוה דאו' ואפי' לא מצוה מד"ס, אולם צריך לדעת שעל טבילה של הלילה הזה, אסור לוותר בשום פנים, שהרי בטבילה זו אני ממשיך שס"ה כתרם וכמושנ"ת, ודבר זה באמת הוא פלא עצום איך שאדם זוכה לכתרים בטבילת הלילה הזה.

וקצת סברא יש לבאר בזה, משום דעיקר העבודה של האדם, היא בדבר שיכולתו להגיע בכוח מצד עבודתו, אולם במה שאין יכול להגיע בעבודתו, שהרי כל הכתר זה בחינה של לעת"ל, בחינה של ימות המשיח, זה הכל מקבל מתנה משמים, אז האדם בכח עצמו אין יכול לזכות לזה אולם מקבל זאת במתנה משמים אולם בתנאי שהוא מצד עצמו יתבטל לרצון השי"ת, וזה נעשה ע"י המקוה שבוה מראה התבטלות לרצון השי"ת.

זמן הטבילה אומר רבינו האר"י הוא באשמורת הבוקר מעט קודם עלות השחר בעת שמשחירין פני הרקיע במזרח אשר אז נק' אילת השחר כנודע, דהיינו חצי שעה קודם עלות השחר, יאמר אדם את הלשם יחוד הנדפס, ויאמר "כפל החסדים" [הוא ענין בפני עצמו] ויטבול.

לאחר המקוה אומר הרב עדיין אי"ז אלא בבחינת הצ' דצלם, וצריך לעשות את המשכת המוחין דל"מ דצלם דישסו"ת, ל"מ דצלם דאו"א, ל"מ דצלם דאריך, ואז האדם נעשה צלם שלם בכל הקומות עד שנגדלת קומתו כקומת אריך ואז יש לו חגיגה של חג השבועות.

ועדיין לא נגמרה העבודה, אומר הרב דבכל הלימוד של הלילה והטבילה, תיקננו רק את האחור ופנים דאחור דז"א, אולם עדיין נדרשת עבודה כדי לקבל את בחינות הפנים דז"א, וזה ניתקן ונעשה בתפילות בלחש ובחזרה דתפילת שחרית ומוסף, דבלחש דשחרית [בכריעות ובזקיפות ובמבנה התפילה] אנו מתקנים את הנר"ן דהיינו נשמה, [בחינת הגדלות דישסו"ת] בחזרה דשחרית אני ממשיך את בחינות אבא ואמא עילאין, ובמוסף את בחינות האריך, [בלחש את בחינות הנר"ן דהיינו נשמה שזה בחינת בינה] ובחזרה את בחינות החיה שזה בחינת חכמה [ובקדושת הכתר את בחינות היחידה שזה בחינת הכתר דכתר, בחינות אלו נשלמות בשמע ישראל שבקדושת הכתר, ואז נעשה זיווג דז"א ודנוק'.

לב ספירת העומר וחג השבועות

ועדיין כותב רבינו הרש"ש דעדיין לא נשלמה העבודה, דכל העבודה היתה עד עכשו בבחינת פנימיות, ובסעודת החג מתקן האדם את בחינות החיצוניות ולכן צריך להשתדל לעשות את הסעודה לפני חצות, ויעשה את הסעודה על שתי לחמים זכר לשתי הלחם שהיה קרב.

נמצאת למד שעבודת חג השבועות היא גדולה מאוד, שבכח האדם מחמת קדושת היום לפעול בפנימיות העולמות ובפנימיות האדם עצמו, ולכן האדם הפנימי שכל מטרתו זה לא כסף אלא תורה, ביום חג השבועות שבו נקבע כמה תורה יזכה כמה רגעי קודש יקבל ממה שנקבע במעמד הר סיני יעסוק בתורה ויהיה פועל צדק עם השכינה הקדושה וה' יעזרנו על דבר כבוד שמו, ושנזכה ליכתב בספרן של בני תורה שיהא חלקינו בתורה אמן.

ספירת העומר וחג השבועות

בינה דו"ן - קמנות וגדלות א' די שסו"ת [קומת אבא - בחינת נשמה]

הספירות הכוללים (עובי)

כתר חכמה בינה דעת חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות

כתר	1א	2א	3א	4א	5א	6א	7א	8א	9א	10א	11א
חכמה	1ה	שבוע ראשון ימים א' ב' ה'									
בינה	1ה	שבוע שני ימים א' ב' ה'									
דעת	1ה	שבוע שלישי ורביעי ימים א' ב' ה'									
חסד	2ה	שבוע המישי ימים א' ב' ה'									
גבורה	2ה	שבוע ששי ימים א' ב' ה'									
תפארת	2ה	שבוע שביעי ימים א' ב' ה'									
נצח	3ה	1א	2א	3א	4א	5א	6א	3ב	6ב	9ב	7א
הוד	3ה	1א	2א	3א	4א	5א	6א	3ב	6ב	9ב	7א
יסוד	3ה	1א	2א	3א	4א	5א	6א	3ב	6ב	9ב	7א
מלכות	3ה	שבוע שביעי ימים א' ב' ה'									

פרטים (אורח)

חכמה דו"ן - גדלות וקמנות שני דאו"א [קומת אבא - בחינת חיה]

הספירות הכוללים (עובי)

כתר חכמה בינה דעת חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות

כתר	יב 1	יב 2	יב 3	יב 4	יב 5	יב 6	יב 7	יב 8	יב 9	יב 10	יב 11
חכמה	1ט	שבוע ראשון ימים א' ב' ה'									
בינה	1ט	שבוע שני ימים א' ב' ה'									
דעת	1ט	שבוע שלישי ורביעי ימים א' ב' ה'									
חסד	2ט	שבוע המישי ימים א' ב' ה'									
גבורה	2ט	שבוע ששי ימים א' ב' ה'									
תפארת	2ט	שבוע שביעי ימים א' ב' ה'									
נצח	3ט	1ג	2ג	3ג	4ג	5ג	6ג	3ד	6ד	9ד	7ג
הוד	3ט	1ג	2ג	3ג	4ג	5ג	6ג	3ד	6ד	9ד	7ג
יסוד	3ט	1ג	2ג	3ג	4ג	5ג	6ג	3ד	6ד	9ד	7ג
מלכות	3ט	שבוע שביעי ימים א' ב' ה'									

פרטים (אורח)

ספירת העומר וחג השבועות

לד

כתר דוו"ן - חכמה סתימאה וגולגולתא דאריך [בחינת יחידה]

כוללים (עובי)

כתר	חכמה	בינה	דעת	חסד	גבורה	תפארת	נצה	הוד	יסוד	מלכות
1ג	2ג	3ג	4ג	5ג	6ג	7ג	8ג	9ג	10ג	11ג
1	1ה	1ה	1ה	1ה	1ה	1ה	1ה	1ה	1ה	1ה
1	2ה	2ה	2ה	2ה	2ה	2ה	2ה	2ה	2ה	2ה
1	3ה	3ה	3ה	3ה	3ה	3ה	3ה	3ה	3ה	3ה
2	1ו	1ו	1ו	1ו	1ו	1ו	1ו	1ו	1ו	1ו
2	2ו	2ו	2ו	2ו	2ו	2ו	2ו	2ו	2ו	2ו
2	3ו	3ו	3ו	3ו	3ו	3ו	3ו	3ו	3ו	3ו
3	1ז	1ז	1ז	1ז	1ז	1ז	1ז	1ז	1ז	1ז
3	2ז	2ז	2ז	2ז	2ז	2ז	2ז	2ז	2ז	2ז
3	3ז	3ז	3ז	3ז	3ז	3ז	3ז	3ז	3ז	3ז
3	4ז	4ז	4ז	4ז	4ז	4ז	4ז	4ז	4ז	4ז

פרטים (אורך)

הסבר לטבלאות הנ"ל - ביאור השלבים

דרך דוגמא - במקום שנכתב א 1 (פירושו שזהו השלב הראשון והספירה הראשונה הנתקנת בלימוד הלילה), דהיינו ספירות הנה"י הפרטיים דחב"ד חגת"ם הכוללים של פרצוף בינה דז"א

בלימוד ליל שבועות:

שלב א נה"י פרטיים דחב"ד חגת"ם הכוללים דבינה דז"א

שלב ב חב"ד חג"ת נהי"ם פרטיים דנה"י הכוללים דבינה דז"א

שלב ג נה"י פרטיים דחב"ד חגת"ם הכוללים דחכמה דז"א

שלב ד חב"ד חג"ת נהי"ם פרטיים דנה"י הכוללים דחכמה דז"א

שלב ה חב"ד פרטיים דחב"ד חג"ת נהי"ם הכוללים דכתר דז"א

שלב ו חג"ת פרטיים דחב"ד חג"ת נהי"ם הכוללים דכתר דז"א

שלב ז נהי"ם פרטיים דחב"ד חג"ת נהי"ם הכוללים דכתר דז"א

ספירת העומר וחג השבועות

ח	חב"ד חג"ת נהי"ם פרטיים דכתר הכולל דבינה דז"א	שלב ח
ט	חב"ד חג"ת נהי"ם פרטיים דכתר הכולל דחכמה דז"א	שלב ט
י	חב"ד חג"ת נהי"ם פרטיים דכתר הכולל דכתר דז"א	שלב י

בטבילת ליל שבועות

יא	כתר פרטי דחב"ד חג"ת נהי"ם הכוללים דבינה דז"א	שלב יא
יב	כתר פרטי דחב"ד חג"ת נהי"ם הכוללים דחכמה דז"א	שלב יב
יג	כתר פרטי דחב"ד חג"ת נהי"ם הכוללים דכתר דז"א	שלב יג

* אם בספירת העומר המשיך, כשיטת היר"א, חב"ד חג"ת דכתרים דחב"ד חג"ת"ם בסוף כל שבוע (חכמה דכתרים דחב"ד חג"ת"ם בשבוע ראשון, בינה דכתרים דחב"ד חג"ת"ם בשבוע שני וכו') אז בטבילה יכוון להמשיך רק את ההשלמה כלומר – בחב"ד חג"ת"ם רק את הנהי" דכתרים פרטיים ואילו בכתר ובנהי"י יכוון להמשיך את כל החב"ד חג"ת נהי"ם דכתרים פרטיים

** עד כאן המשכנו חב"ד חג"ת נהי"ם לכל 121 ספירות של בינה חכמה וכתר דז"א (סה"כ 363 ספירות) ובטבילה אנו ממשיכים חוץ מהכתר הפרטי של בינה חכמה וכתר דז"א – גם את הכתר של כל אחד מ-363 הספירות הנ"ל.
